

unesenivangole.socializmus.sk

Na tu malou základničku, utopenou v nekonečném buši, dorážíme skoro v šest hodin ráno, když už se vlastně pomalu rozednívá. Opět je to tady ze strany vojáků hodně přeorganizované. Nejdříve se totiž ubytovávají kompletní rodiny a s nimi i manželské páry. Což by asi nebylo vlastně ani tak špatné. Mají v tom ti hoši zase velké zmatky. Považují totiž někdy za manžele i některé z nás, kteří jimi ani nejsme. To v případě nás čtyř z původní rychlé skupiny. Tak se jim nakupí mnohé dohady o tom, kdo, kde a s kým vlastně bude bydlet.

Konečně se vše podařilo a každý z nás má přiděleno svou cubatu, sice vždy společnou, ale svou. To je mezitím téměř osm hodin, takže se už stačili probrat všichni Sašovci, kteří jsou zde ubytováni již celý měsíc. Stihli jsme se s některými z nich také pozdravit. Největší zájem o nás od prvního okamžiku projeví hlavně Ondra, Tonda, ale také Věna. Oni totiž netušili vůbec nic o tom, kdy jsme dorazili na Jambu a ani kdy přijedeme sem. Rovněž nic o náhlé Jardově smrti po cestě. Byli tou informací všichni evidentně zaskočení.